

Zvieratá sa mi páčia len dovtedy, kým sú normálnej veľkosti, ale zjem všetko

Toto, ale vážne, nie je spravodlivé.

Ja a moja jednotka bežíme po púšti do jedného z mnohých zničených miest, ktoré sme len nedávno obsadili. Nebežíme na trhy, ale pomôcť posádke, ktorá v meste zostala, aby udržala ťažko vydobyté mesto proti povstalcom. Nie je to nič netradičné, som totiž kapitán stovky mužov, ktorá pomáha v sektore tam, kde je to treba najviac.

Kvôli tomu, že nebežíme po zemi, ale „samozrejme, Hádes aby to bral, po piesku, tak sa okolo nás zviňajú kúdoly prachu a stúpajú nad nás. Aj napriek nim sa obrysy mesta zväčšujú a ja aj moji muži v očakávaní zvierame rukoväte zbraní a držadlá štítov alebo pierka šípov, ktoré sú už zasadené do lukov.

Ako som povedal, pre mňa celkom tradičný deň vojenskej služby. Avšak, čo mi prišlo netradičné, bolo, že sa na nás nepriateľ nevrhol z boku, zozadu ani spredu, ale zhora. Len stihnem započuť tresknutie krídel vo vzduchu nado mnou a zrazu sa na nás rúti vrana. Veľká asi ako menší dom.

Ale pekne po poriadku, najprv by som sa mal predstaviť. Som kapitán jednej z mnohých jednotiek Rímskej ríše a volám sa Garthin Al'Gur, ale ľudia ktorí ma poznajú už bližšie alebo dôvernejšie, ma volajú Gar. Nie je to žiadna prezývka, ale nutnosť. Medzi ľuďmi, ktorých považujem za blízkych, totiž patria iba muži z mojej jednotky a keby sa v sekundách, ktoré ukážu, či zomriete alebo prežijete, rozhodli povedať moje celé meno, tak by som pravdepodobne nestihol nastaviť štít proti smrti, ktorá by sa v jednej z vojenských podôb rútila na onoho nešťastného vojaka. Už sa to niekoľkokrát stalo niektorému z nováčikov, ktorého k nám prideliť priamo z Ríma. Je mi jasné, že sa pýtate na dve hlavné otázky: prečo by som mal všetkých chrániť práve ja svojím štítom a prečo mi posielajú nováčikov až z Ríma? A ešte plus otázka, čo sa dialo s tou vranou, na ktorú ste už asi zabudli.

Nie som kapitánom len tak nejakej centúrie. To je stovka vojakov, mimochodom. Moja jednotka patrí do kategórie magických jednotiek s rýchlym presunom. Kone na piesku dlho nevydržia a ťavy nemáme, takže nás musí presúvať mágia. Každá takáto centúria ako je tá moja, sa nachádza v jednom z väčších miest alebo pevností. Takéto mesto alebo pevnosť má na starosti spravovanie nejakého sektoru. Aspoň tak to funguje tu v Egyptskej kolónii. Ak je v tom danom sektore vojenský problém, tak ho môže spravujúca pevnosť riešiť dvoma spôsobmi. Ak je výraznejší a väčší, je tým pádom aj pomalší a vtedy stihne sektor nazhromaždiť armádu a vydať sa do veľkej bitky s veľkým počtom mužov.

Avšak Egyptania väčšinu svojich veľkých armád buď už stratili vo vojne s nami, alebo ich sústredia na miesta, ktoré sme ešte neovládli. Preto bývajú oveľa častejšie menšie problémy. Náhle, rýchle a niekedy aj omnoho nebezpečnejšie, ako by človek povedal. Často v nich totiž býva zapletená mágia a tá sa Egyptanom neminie asi nikdy, ich bohovia sú tu totiž omnoho mocnejší ako naši, veď sme na ich pôde. Keby sme boli bližšie pri Ríme, tak by sme sa mohli spoliehať na plnú pomoc našich bohov a kňazov, ale tu nám musí stačiť tvrdá vojenská sila, zopár polobohov, nejaký ten mág a magické zbrane či výstroj.

A tu sa dostávame k môjmu štítu. Garthin Al'Gur totiž ani len nevyzerá ako rímske meno. Býval som totiž egyptským otrokom, ktorý potajme trénoval a túžil po slobode. Keď sa do nášho otrockého tábora dostali Rimania a zničili bránu, ktorá nás tam držala, tak sa väčšina mojich spoluväzňov rozbehla jednoducho preč od týchto zlých čias. Stavím sa, že väčšina skončila opäť ako otroci.

Ja som namiesto toho našiel mŕtveho rímskeho vojaka a zobral som jeho meč a štít. Hľadal som boj, hľadal som slávu, hľadal som slobodu. Výkriky umierajúcich mužov a plamene boli jasným ukazovateľom smeru. Keď som pribehol na bojisko, malá skupina Rimanov postupovala po jednej z ulíc k miestnemu hlavnému chrámu. Zopár stráží, ktoré čakali pred chrámom, by určite nebolo pre útočiacich vojakov veľkým problémom, avšak ohňový mág, ktorý podával horiace posvätené šípy desiatim lukostrelcom, mohli dať Rimanom poriadne zabrat'.

Rimania boli úplne sústredení na vraždenie stráží, takže si nevšimli ako sa všetkých desať egyptských tetív postupne naťahuje. Desať obyčajných šíпов možno nič nespraví, ale tieto boli, samozrejme, očarované mágom, ktorý stál blízko pri chráme, teda epicentre božej moci. Keď všetkých desať šíпов vyletelo proti útočiacim vojakom, vrhol som sa pred ne len so štítom a mečom v ruke. Ja viem, hlúpy nápad. Avšak po prvýkrát v živote som mal šťastie. Schytil som všetkých desať. Ale štítom.

Náraz ma odhodil priamo pod nohy Rimanom. Najprv videli len egyptského otroka, ktorý drží meč a tvári sa, že bojuje za krajinu. Neskôr ich pohľady zablúdili k horiacemu štítu a k Egypt'anom tam hore pri chráme. Viac nebolo treba.

Prijal som titul štítonos a za niekoľko rokov sa v Ríme za tvrdého tréningu z mladého a silného, ale nevytrénovaného otroka stal jeden z najrýchlejších a najsilnejších vojakov Ríma. Bola zo mňa elita. Po tom, čo som porazil aj najskvelejších gladiátorov a trénerov mi konečne daroval jeden z kňazov za prítomnosti cisára zlatý vysoký štít víťazov- Talkith. Sám o sebe je zlatý štít úplne k ničomu, ale obdarovaný mágiou už zastavil nemálo smrtiacich úderov, ktoré nie vždy mierili len na mňa. Pridelili ma k jednej z špeciálnych jednotiek v Egypte a ako som si pomaly zvykal na svoju novú najobľúbenejšiu vec na svete tak som sa postupne aj stal kapitánom mojej centúrie. Do špecializovaných jednotiek sa, samozrejme, posielajú len vojaci s elitným výcvikom z Ríma alebo z nejakého veľkého, vojensky orientovaného mesta.

A aby som sa ešte vyjadril aj k tej vrane. Už som videl a zabíjal aj väčšie, ale táto ma jednoducho trochu prekvapila. Našťastie mojich chalanov s lukmi nie, takže o chvíľu už vyľakaná letela preč. Cesta je voľná.

Po tom, čo sme pribehli do mesta, ešte vyskúšala moje reakcie jedna zatúlaná ohnivá guľa. No jasné. Mágovia. Už zase hrochy, tigre, prerastené hady a vrany. Stále len bežím. Ako hovorím, tradičný vojenský deň kapitána špecializovanej rímskej jednotky v Egypte... Len aby som dovečera nezabudol, ako som to chcel spísať. Len či sa dovtedy naučím to ich čudné rímske písmo.
